

Minua ei ole enää paljoa, kohta kuolen kokonaan pois. Aina ei ollut näin. Sinä mietit ja ajattelit suuria, mutta minä säilöin ne ajatukset. Minulla ei ollut ääntä, mutta yön pimeydessä kuiskailin sinulle. Keskustelimme tietämättäsi. Silittelin hiljaa mielesi kokoon. Nyt olet laillani yksin. Rypsipellon laidalle lensi sitruunankeltainen perhonen. Se lensi keinahdellen, harvakseltaan putoilevien sadepisaroiden keskellä, ja laskeutui lopulta kastanjapuun alla istuvan miehen polvelle. Mies, nimeltään Hansi, nosti maassa maanneen kätensä polven viereen ja perhonen lennähti nopeasti avoimelle kämmenelle. Tuntiessaan hyönteisen kutittavan kovettunutta ihoa, Hansi sulki nopeasti sormensa kämmentään vasteen ja vangitsi perhosen nyrkkiinsä, mutta niin varovasti ettei perhonen nyrkin sisällä vahingoittunut millään lailla ja se kykeni jopa liikkumaan suuren karheen kouran sisällä. Ilta-aurinko paistoi edelleen kuumana juuri taivaanrannan yläpuolella ja Hansi tunsu konekäden metallisen pinnan lämpenevän kylkeään vasten. Yläpuolella sade ropisi puunlehdissä mutta tiheä latvusto jätti Hansin ja puunrungon ympärillä kasvavan laihan ruohon ja hiekkaisen maan kuivaksi. Lihakädessä Hansi tunsu kuinka perhosen kärsä kutitti sormien välissä, välillä kelautuen takaisin rullalle ja sitten taas avauetuen. Tumma, ohut perhosen nenä vilkkui lähellä rystysiä. - Et liiku niin kuin ennen. En ollut tunnistanut sinua. Ääni kuului jostan puun takaa ja liikkui hitaasti lähemmäksi. Se kuului sumeana ja Hansi käänsi parempaa korvaansa ääntä kohden. Hän ei tunnistanut ääntä, mutta tiesi kuka puhui. - Näin kun kävelit pellon poikki tälle puulle. Kävelet notkolla. Painaako konekäsi? - Se on keveämpi kuin näyttää Isä, mutta tehoissa oli jo liikaa tähän ruumiiseen. Mursin selkäni, jouduin sairaalaan. Virtalähde otettiin pois kun kroppa ei enää kestänyt vääntöä. Mutta ei siitä eroonkaan pääse kun se on kerran istutettu. - Väänsit oman selkäsi vinoon? - Rajoittimet eivät toimineet tai oli kytketty pois päältä. En muista. Enkä käynyt Reiällä enää. Minulle sanottiin että olen nyt vapaa mies lähtemään. - Vapaa mies? Mitä tarkoitat? Lyhyt hoikka mies ilmestyi puun takaa ja istuutui Hansin viereen. Hansi ei nähnyt vilausta enempiä tämän leveän lierihatun alle, mutta muisti yhä vanhan miehen kasvot. Ne olivat harvoin hyväntuuliset tai hymyilevät kasvot mutta niissä oli aina vakavaa lempeyttä. - Oletteko koskaan kuullut tarinaa elefanttien hautausmaasta, Isä Bauer? - Olen kuullut, mutta se ei ole koskaan ollut tarina minun mieleeni. Pidän enemmän tarinasta Hamelnin Pillipiiparista, joka soittelee niin kauniisti huilua rottalaumalle, että ne seuraavat häntä ulos kaupungista ja Pillipiipari pelastaa kaupungin rotilta. - Väitetään että elefantit vaeltaisivat kuollessaan aina tiettyyn luolaan viidakon keskellä ja tuo luola on täynnä kuolleiden elefanttien luita. Tuhansien vuosien kokoelma syösyhampaita. Vanhan miehen huulilta kuului monotoninen vihellys ja lopulta vanhus käänsi katseensa kohti Hansia. - Kumman aivopuoliskon ne ottivat kun sinut leikattiin Veli Hansi. Oletko varma ettei molempia? Hansi kasvoille levisi hetkeksi virnistys. - Melko varmaan vain oikean puolen. En pystynyt katsomaan kuvia leikkauksen jälkeen. - Heikko vatsa ei ole kunniaksi kenellekkään mutta ei varsinkaan sinun tapauksessasi. Tiedätkö mitä menetit? - En tietenkään, Isä. Pitäisikö tietää. - Tunsin sinut pienestä pitäen. Kyllä sinä aika paljon menetit, mutta et kykyäsi järkeillä. Se on tärkeintä. Vanhuksen harmaat silmät katsoivat Hansia suoraan silmiin vielä hetken ajan. Niissä oli häivähdys kaipausta, mutta vain lyhyen hetken verran. Vanhus käänsi päätään juuri sen verran, että leveä lierihattu peitti taas kasvot melkein kokonaan. Hän laittoi kätensä villakangastakin taskuun ja otti sieltä esiin pikkuruisen lintuhäkin. Lintuhäkki vasemmassa kädessään, hän avasi pienen häkinoven varovaisesti oikealla kädellään ja asetti sen sitten maahan vierelleen. - Minusta tuntuu pahalta katsoa sinua. Vanhenit niin paljon niin lyhyessä ajassa. Näytät siltä kuin olisit ikäiseni. - Mitä suotta imartelet. Sinä näytit vanhalta jo silloin kun lähdin. - Muistatko, Veli Hansi, miksi lähdit tästä kylästä? - Muistan. - Muistat vai luulet muistavasi? - Joitain asioita en muista, joistain muistan pätkiä, joistain tiedän että ne ovat vain

haamukuvia. Minulla on muistikuva miksi lähdin. Onko se todellinen vai ei, sitä en voi tietää. - Ja lähtisitkö uudelleen jos voisit palata siihen päivään ja saisit valita. - En voi tietää mitä olisi tapahtunut jos olisin jäänyt. Tuskin muistan puoliakaan entisestä ajasta muutenkaan. Ehkä olisin lähtenyt joka tapauksessa. Tiedät kyllä kuinka turha näitä on miettiä nyt. - Oliko sinulla naista missä olit? - Ei sillä tavalla. Mutta nainen kumminkin. Sellainen kuin siellä voi saada. Oliko minulla nainen täällä silloin ennen? - Hildegaard asuu yhä kylässä ja tahtoisi varmaan tavata sinut, jos tietäisi että olet palannut. Mutta minulla ei ole aikomustakaan kertoa hänellä mistä sinut löytää. - Ei tarvitsekaan. Muistan Hildegaardin, mutta en muista että olisimme olleet yhdessä. Vanhus otti maasta pienen lintuhäkkinsä kädelleen ja aukaisi uudelleen portin joka oli sillä välin sulkeutunut. - Perhonen. Hansi avasi kätensä ja punaiseksi tahriintunut perhonen nousi keinahtelevaan lentoon. Se lensi aikansa vanhuksen ja Hansin edessä mutta siirtyi lopulta lähemmäs vanhan miehen syliä ja lennähti pieneen lintuhäkkiin. Isä Bauer sulki pienen portin ja vei häkin villakangastakkinsa taskuun. - Hansi, minun pitää puhua sinulle jostain. Se liittyy Hildegaardinkin. Lähtösi jälkeen Hildegaardille syntyi poika, Boldizar. Ei sinusta lähtöisin, vaan Hildegaardin aviolapsi. Haluaisin sinun puhuvan pojalle. Hän haluaa lähteä rintamalle niin kuin sinäkin aikanaan lähdit. Hän on kuullut sinusta paljon äidiltään. - Vapaaehtoinen? - Täällä käytiin puhumassa nuorille. Ei minun tarvitse selittää sinulle, kuinka nämä asiat menevät. Nyt hän haluaa heittää puolet aivoistaan pellolle ja ratkaista sodan. Hän haluaa rintamalle ja uskoo pääsevänsä sinne. - Ei hän pääse rintamalle. Tämä sota ei ole miehistä kiinni vaan resursseista. Jokaista rintamamiestä kohden tarvitaan 300 miestä ylläpitämään taistelukykyä. Rintamalle lähetettävät ovat poikkeusyksilöitä vapaaehtoisten joukossa. Sitäpaitsi häviämme tämän sodan. Onkalo on melkein ehtynyt. Kansalaiset eivät vielä näe tappion merkkejä mutta voin vakuuttaa, että ensimmäiset huonot uutiset eivät ole enää kaukana ja sen jälkeen luhistumme nopeasti. Viimeistään talvella nuori Boldizar huomaa tehneensä turhan uhrauksen. Me aloitimme tämän sodan ja klaanit tulevat kostamaan sen meille verisesti. Isä Bauer pyöritteli heinää sormiensa välissä. Hänen kasvonsa olivat piilossa leveän hatun alla, mutta Hansi näki että uutiset puristivat vanhaa miestä. Isä Bauerilla oli omat tietolähteensä ja hän oli toisinaan kuullut huhuja, virallisten uutislähteiden ohi. Huhuja jotka kertoivat ehtyvistä kaivoksista, varaosien puutteesta, tyhjinä seisovista tuotantolinjoista. Mutta ne tuntuivat vain pisaralta meressä, kun tiedotusvälineet kertoivat aivan toisenlaista totuutta. Ensin puhuttiin häämöttävästä voitosta, mutta sodan pitkittyessä sävy pikkuhiljaa muuttui. Nyt puhuttiin rauhasta, aselevosta ja neuvotteluista joita johtajat kävivät klaanien edustajien kanssa. Mutta rintamalla ei ollut aselepoa. Sota jatkui kiivaana, eikä ollut selvää miten neuvottelut etenivät. Klaanit pelasivat aikaa, ne vaistosivat ettei kaikki ollutkaan niin kuin sodan alussa. Vihollisella oli heikko kohta, jota ne eivät olleet vielä löytäneet, mutta kysymys oli vain ajasta. Niinpä ne jatkoivat päivä päivältä vastarintaansa, ylivoimaiselta vaikuttaneen vihollisen linjoja, epätoivoisesti vastahyökkäyksillään moukaroiden. Ja samaan aikaan hallitus neuvotteli koettamatta paljastaa korttejaan. - En tiennyt että asiat ovat niin huonosti. - Tekisitte viisaasti jos pakenisitte täältä niin nopeasti kuin pystytte. Kun rintama pettää armeija tulee vetäytymään itään ja etelään. Se pyrkii suojelemaan pääkaupunkia ja yhteyttä kaivoksille niin kauan kuin mahdollista. Nämä seudut tulevat vihollisen yliajamiksi ensimmäisinä. Klaanien viha voi laantua pääkaupunkia lähestyessä, mutta kaikki kansalaiset rintaman ja pääkaupungin välillä tapetaan. - Luuletko että olemme turvassa pääkaupungissa? - Ainakin se mahdollisuus jää, että klaanit pysähtyvät ennen kaupunkia. Jos eivät pysähdy niin kukaan ei jää henkiin. Rajat ovat kiinni. Olemme eristyksissä muista valtioista. Meidät teurastetaan täällä kuin torakat, eikä kukaan välitä. Hoidettiin tämä homma niin päin helvettiä kuin pystyttiin. Hansi käänsi katseensa kohti

Isä Baueria ja näki tämän katsovan takaisin kostunein silmin. Vanhus oli peloissaan. Hansi ei ollut. Siihen ei ollut enää mitään syytä. Syrjäsilmailla Hansi näki kuinka vanhus kuivasi kasvonsa hihaan. - On toinenkin syy miksi haluan sinun tapaavan pojan. - Siinä tapauksessa sinun täytyy kiirehtiä Isä, luulen että tämä tapaaminen ei voi enää kestää kovin kauaa. - Paljonko meillä on vielä aikaa? Hansi ei vastannut. Hän katsoi rypselpeltä joka oli katoamassa hämärään. Kevät oli tullut myöhässä eikä kukintoa vielä ollut, mutta Hansi muisti vielä miltä alkukesän rypselpeltä näytti. Äärettömyyksiin jatkuva keltainen tasanko. - Hansi, poika näki jotain mistä sinun on kuultava. Hän väittää tavanneensa sinut. - Mitä tarkoitat? - Poika väittää tavanneensa toisen aivopuoliskosi. - Mahdotonta. Vain dominoiva aivopuolisko voi ylläpitää persoonallisuutta. Jotkin osat voidaan erottaa ja ne toimivat alistettuina yksinkertaiseen logiikkaverkkoon yhdistettyinä mutta kaikki monimutkaiset toiminnot lakkaavat jaettaessa. - Boldizar ei ole kaukana. Huudanko hänet tänne? Hansi katsoi vanhaa miestä, jonka silmät peittyivät jälleen leveälierisen hatun alle. Hänen aikaillessaan vastauksensa kanssa, vanhus nosti kätensä ilmaan ja heilutti sitä metsään päin. Hansi kääntyi katsomaan kuinka poika nousi ylös metsänreunan pensaikosta ja otti muutaman juoksuaskeleen, kunnes käveli viimeiset askeleet miesten eteen ja laskeutui toisen polven varaan. Hansi tiesi suunnilleen minkä ikäinen Boldizar oli, melkein täysi-ikäinen, mutta nähtyään pojan edessään tätä oli vaikea uskoa. Pojan keho oli kasvaessa jäänyt luonnottoman siroksi. Hansin oli vaikea uskoa edessään seisovan linnunluisen pojan tosissaan haluavan vapaaehtoiseksi ja uskovan pääsevänsä rintamalle. Pojan kasvoilta näki että tämä oli kuullut miesten aiemman keskustelun. Hansi ei uskonut tämän tarvitsevan enempää taivuttelua, jotta luopuisi hölmöstä suunnitelmastaan. - Mitä näit poika? - Kerro Boldizar. Tämä on se mies jonka väitit tavanneesi. Kerro, onko tämä se sama mies? - Isä, en voi tietää sitä näin. Hän näyttää niin erilaiselta. Käske hänen kirjoittamaan nimensä hiekkaan. Minun täytyy nähdä kuinka hän liikkuu. Kirjoittakaa nimenne hiekkaan herra. Hansia ärsytti Boldizarin nuoren pojan kimeä ääni. Juuri nyt kun Hansi halusi olla vapaa kaikista huolista ja murheista, tämä poika ilmestyi kertomaan jotain käsittämätöntä. Ja vaikka Hansi ei vielä tiennyt kaikkea, hän tiesi jo ettei olisi halunnut kuulla siitä mitään. - Poika puhuu paskaa. Idiootti vale, jonka hän keksi tehdäkseen sinuun vaikutuksen. - Hansi, eihän Boldizar ole vielä sanonut mitään. - No näyttikö se kädenliike samanlaiselta? Boldizar tuijotti hiekkaan kirjoitettua nimeä ja puisti päätään. - Boldi, minun täytyy pyytää sinua poistumaan nyt. Kävele varikolle. Tapaamme myöhemmin. Älä sytytä valoja. Sadepilvet olivat ajelehtineet jonnekkain ja tähdet alkoivat nyt puhkoa tummansiniseksi muuttunutta taivasta, jota viimeiset valonsäteet horisontin takaa vielä valaisivat. - Olisin halunnut nähdä rypselpellon kukkivan vielä kerran. Olin varma että kukinta olisi jo käynnissä kun palaan. - Sinun mielestäsi Boldizar valehtelee? - Minun mielestäni poika ei ole erityisen viisas. Se on ainoa johtopäätös jonka voin vetää äskeisestä. Kenelle tollolle tulee mieleen verrata oikean ja vasemman puoliskon käsialaa ja motoriikkaa keskenään? En tiedä mitä hän on nähnyt mutta pojan kapasiteetti ymmärtää näkemäänsä, tai ylipäätään ajatella, ei ole kummoinen. Minulle on yksi lysti onko hän oikeassa vai ei. Sen perusteella mitä tiedämme hän ei voi olla oikeassa. Hansin lause jäi huulille. Osa muistoista katosi aina jakamisessa. Suurin osa muistoista, tietoista ja taidoista jäi monisteena dominoivaan aivopuoliskoon, mutta merkittävä osa myös katosi prosessin aikana. Päivittäisessä elämisessä niiden muistojen ja taitojen menetyksellä ei yleensä ollut suurta merkitystä, koska jakamisen jälkeen kansalainen siirrettiin uuteen ympäristöön ja tarvittavat taidot opetettiin nopeasti. Toisinaan seuraukset olivat kuitenkin yllättäviä ja pienenkin yksityiskohdan puuttuminen muistista saattoi kaataa kokonaisia ajatusketjuja. Valtavia määriä tietoa lepäsi aivoissa, koska joku peruskivi puuttui niiden muistamiseen. Muistiterapia auttoi toisinaan, mutta riskinä oli että vääränlainen algorytmeillä

tehty terapia vain sekoitti muistot ja aiheutti vakavia sivuoireita. Voimakkaat hallusinaatiot ja syvä masennus olivat terapia potilailla yleisiä. - Kertokaa Isä. Minkä vuoksi lähdin pois? - Mitä tapahtuisi jos dominoivan aivopuoliskon sijaan alisteinen puoli voisi ylläpitää kehoa? - Zombi teoria. Kukaan ei tiedä mitä tapahtuisi. Jos alisteinen osapuoli olisi täysin ohjailtavissa oleva tahdoton olento, se vaatisi valtavan määrän ohjainpiirejä toimiakseen. Toisekseen synapsia ohjelmoivia liittimiä täytyisi olla valtava määrä, ja koska jokainen puolisko on kuin geneettinen sormenjälki, universaalia liitinkarttaa on mahdoton kehittää. Toisaalta taas täydellisen liitinkartan kehittäminen, edes yhdelle aivopuoliskolle on valtava urakka. Sitten on tietysti asian eettinen puoli. Hansi hymähti lauseen sanottuaan. - Eettinen puolesta kiinnostuneita voi olla vaikea löytää. - Aivan. Toinen mahdollisuus on että alisteinen aivopuolisko oppisi dominoivaksi. Tai ainakin osittain kehittäisi itselleen kyvyn ajatella. Ajatus ei periaatteessa ole mahdoton. On todettu nuorien aivojen kyseessä olessa, että sitä tehokkaammin ne voivat vielä korjata itseään, mitä aikaisemmin jakaminen tai käytön katkaiseminen tapahtuu. Alisteinen puoli voi jopa saada erittäin paljon dominoivan puoliskon kaltaisia piirteitä. Aina siinä määrin, että on helppo erehtyä ajattelemaan alistuvan puoliskon muuttuvan dominoivaksi. Vaikka näin asia ei tietysti ole. - Entä muut mahdollisuudet? - Muita mahdollisia teorioita ei tietääkseni ole. - Ja jos joku onnistuisi muuttamaan Zombi teorian käytännöksi? - Riippuu siitä kuka onnistuu.

Huonoimmassa tapauksessa se, että se antaisi teknisesti mahdollisuuden kontrolloida kaikkea ja kaikkia. Äärimmäisessä tapauksessa kaikki ihmiset olisi muutettavissa tahdottomiksi koteloiksi, jotka seuraavat isäntänsä käskyjä. Niin pitkälle tosin tuskin jouduttaisiin huonoimmassakaan tapauksessa. - Entä haluaisitko elää sellaisessa maailmassa? - En. - Mitä minun siis pitäisi tehdä olettaen, että joku on onnistunut käynnistämään alistuvan puoliskosi. - Sinun täytyy jollain keinolla päästä rintamalinjan lävitse ja loikata klaanien puolelle. Tämä maa tuhoutuu ja sinä tarvitset aikaa etsiäksesi vastausta kysymykseesi alistuvasta aivopuoliskosta. Rintamalinjan läpi pääseminen ei ole ylityspääsemätön ongelma, jos teet sen oikeaan aikaan. Jos yrittäisit sitä nyt, se tuskin onnistuisi. Jos odotat kunnes linja luhistuu sinulla on paremmat mahdollisuudet onnistua. Klaanien puolelle loikkaaminen, sen sijaan, ei ole helppoa. Jokainen näkemäsi klaanilainen haluaa ensisijaisesti riistää henkesi nähdessään sinut. Jos aiot puhumalla taivutella jonkun jättämään sinut henkiin, niin viestin on syytä olla tiivis. Sinun täytyy etukäteen arvioida kenellä sinun kannattaa asiiasi kertoa ja valmistautua siihen, että joudut turvautumaan voimakeinoihin päästäksesi ohitse niistä jotka haluavat ainoastaan pysäyttää sinut. Tosin, joka kerran kun joudut turvautumaan voimakeinoihin, mahdollisuudet matkasi onnistumiselle pienenevät merkittävästi. Jos kyseessä olisitte vain te, Isä, sanoisin että mahdollisuus onnistua on pieni, mutta kenties riittävän iso. Ei ainakaan mahdoton. Minusta kuitenkin tuntuu, että aiot ottaa pojan mukaan. Ja tiedän, että meistä kahdesta, minä en ole ainoa joka näkee pojan olevan idiootti. - Kyllä minä tiedän, että Boldizarilla on rajoituksensa mutta tarvitsen pojan mukaani joka tapauksessa. Ei minun iässäni enää lähdetä seikkailemaan ympäriinsä yksin. Karu totuus on että tarvitsen jonkun mukaani. Ja kehen muuhun voin luottaa? Kuka muu lähtisi mukaani? Isä Bauer vastaus ei ollut looginen. Se oli hätäinen yritys verhoilla valhe. Vanha mies oli enemmän kuin miltä näytti. Boldizar oli täysin tarpeeton taakka. Hansi ojensi kätensä kohti vanhusta ja tarttui tätä jalasta. - Poika on vastaus, eikö olekkain? Älkää valehdelko minulle enää Isä. Tai jättäkö kertomatta mitään. Vanha mies nosti katsettaan ja vilkaisi Hansia nopeasti, mutta käänsi katseensa jälleen alas. Hansi oli näkevinään ärtymystä. - Olet oikeassa. Poika on vastaus. Boldizar oli syntymästästä asti aivovaurioinen dominoivalta puoleltaan. - Dominoiva puoli on siis katkaistu toiminnasta. Kehittyikö alistuva puoli dominoivaksi? - Ei aivan. Dominoiva puoli täytyi poistaa kokonaan. Se täytyi korvata jollain muulla. - Siirsit jonkun ihmisen

dominoivan aivopuoliskon Boldizariin? - Ihmisen matka siittiöstä syntymään kestää yhdeksän kuukautta, se on pitkä aika. Eikä ihmisaivoja niin vain ole saatavilla muutenkaan. Ainakaan dominoivaa puolta. Mutta muitakin käytännöllisiä ratkaisuja onneksi löytyy. Loppujen lopuksi riittää, että dominoiva puoli saa alistuvan puolen hallintaan. Ja pystyy oppimaan muutaman yksinkertaisen käskyn. - Eikä dominoivan puolen tarvitse tulla ihmisaivosta? - Geneettinen yhteneväisyys saa jäädä yllättävän pieneksi. - Entä liitántä? - Ulkopuolinen elementti istutetaan aivoihin, kun se sekä kantaja, ovat vielä kehittyvässä tilassa. Liitántä tapahtuu melkein automaattisesti. Dominoiva aivopuolisko voi olla pieni, mutta se saa yhtäkkiä käyttöönsä ihmisaivon alistuvan puolen valtavat resurssit. - Joten Boldizar ei ole varsinaisesti ihminen, kuin ulkoisesti? - Aivan, mutta koska dominoivan aivopuoliskon resurssit ovat nyt ihmisen luokkaa, hän on oppinut käyttäytymään kuin ihminen. Lähes täysin. Mutta mitään sisäsyntyisesti ihmistä hänen käytöksessään ei ole. - Tohdinko kysyä mikä eläin Boldizar on? Toivoakseni kuitenkin nisäkäs. Isä Bauer katsoi Hansiin päin ja hymyili hetken. Muuta ei tarvinnut, hän oli vastannut kysymykseen, ennen kuin se oli esitettykään. Tietäen alusta loppuun, minne keskustelu tulisi päätymään. Ympärillä oli jo täysin pimeää. Vanha mies otti taskustaan uudelleen esiin pienen lintuhäkin ja asetti sen maahan Hansin viereen. Perhosen siivet löivät hitaasti sen istuessa häkin orrella. - Jätän sen seuraksesi. Sinun ei tarvitse viettää yötä yksin. - Isä, jos muistan oikein, pillipiiparin tarina ei päättynyt siihen, että tämä pelasti kaupungin rotilta. Pillipiipari kosti lopulta kaupunkilaisille näiden ahneuden, varastamalla heidän lapsensa. Johdattamalla nämä soitannollaan ulos kaupungista niin kuin oli johtanut rottalaumankin. Hatun alta kuului vanhan miehen tuhahdus. Miehet katsahivat hetken toisiaan pimeässä, ennen kuin Hansi jatkoi. - Entä tarina jonka poika kertoi? Mitä hän näki? - Luultavasti sen mitä väittääkin nähneensä. Boldizar on monella tapaa ihminen, mutta ei täydellisesti. Hänen kommunikaatiokykynsä tai havainnointikykynsä eivät toimi samalla tasolla, kuin minulla ja sinulla. Luulen, että kyseessä on jonkinlainen yhteensopivuus ongelma. Lajeina meillä on ollut kehityksessämme erilaiset tavoitteet kehittyä ja jossain määrin aivoissa syntyy konfliktia, koska dominoiva aivopuolisko ei osaa kontrolloida alistuvaa puoliskoa ja ruumista oikealla tavalla. Dominoiva aivopuolisko saattaa esimerkiksi vaatia hajuaistilta tai tuntoaistilta enemmän, kuin ihmiskeho pystyy tuottamaan aistimuksia. Boldizar saattaa tunnistaa näkemänsä paremmin esimerkiksi tuntoaistilla, mutta ei pysty selittämään sitä meillä puhuttua kieltä käyttäen. Ja me taas olemme huonoja kommunikoimaan kosketuksen tai vaikka hajuaistin kautta. - Joten ainoa varma tieto on, että joku kirjoitti nimeni hiekkään. - Joku, jolla on neljä noin viidentoista senttimetrin läpimittaista tassua ja kynnet, jotka se voi tervittaessa vetää piiloon. Ja on tarpeeksi älykäs kirjoittamaan tassulla. - Joku muukin on siis onnistunut siinä missä sinäkin. - Ei ehkä täysin. Ei ehkä ihmisen kanssa. Mutta ei ole kuin ajan kysymys, ennen kuin hän onnistuu. - Hallitus? - Sen perusteella mitä olen Hallituksen kansallisia kehitysohjelmia nähnyt, niin tuskin. Suurin osa jakamisessa poistetuista puoliskoista myydään pimeästi yksityisillä markkinoilla. Syrjäseuduilla, niin kuin täällä, käytännössä kaikki. Käytännössä minun on mahdoton selvittää, kuka salaperäinen keksijämme on. Mutta sen tiedämme, että hän on kyennyt kehittämään jotain, mikä kykenee aktivoimaan tietoa alistuvasta puoliskostasi. Ja on kyennyt istuttamaan täysin kehittyneet aivot toiseen lajiin. Eikä minulla ole käsitystä kuinka hän on sen tehnyt. Mutta kiitos sinun, pystyimme varmistumaan siitä mitä epäilimme. - Todellinen syy lähtööni. - Tarvitsimme syötin. Ja ainoa tapa, oli uhrata joitain meistä vapaaehtoisiksi. - Mistä tiesit että alistuva aivopuolisko palaisi kylään? - Emme tienneetkään. Kaikki oli uhkapeliä. Toivoimme enintään jotain tavallisuudesta poikkeavaa merkkiä. Piilotimme vapaaehtoisten alistuvaan puoliskoon, niin voimakasta tietoisuutta, että uskoimme saavamme jonkin viestin, mikäli joku onnistuisi

aktivoimaan puoliskon. Meillä oli tuskin edes aavistusta enempää tietoa uhkan olemassaolosta, mutta meidän täytyi saada varmuus mikäli uhka oli todellinen vai ei. Ja nyt tiedämme. - Luuletko että hän todellinen uhka. - Ainakin tällä taholla on potentiaalia siihen. Emmekä voi luottaa siihen, että häviämällä tämän sodan, uhka eliminoituisi. Emmekä tiedä, mitä toinen puolesi raportoi palattuaan kotiinsa. Tai miksi hän otti kontaktin Boldizariin. - Joku tietää sinun työskentelevän aiheen parissa? - Joku tietää, että työskentelen lähellä aihetta. En usko heidän tienneen Boldizarista. - Sinulla on monta syytä paeta maasta. - Enkä voi ottaa laboratoriotani mukaan. Mutta Boldizarin on tultava. - Tajuatko mikä ristiriita tässä on? - Me emme vielä tiedä ketä vastaan taistellemme Hansi, mutta emme voi antaa heille etulyöntiasemaa ennen kuin taistelu on edes alkanut. Hansi sulki silmänsä. Maassa oli sota Hallituksen ja klaanien välillä. Sota jonka Hallitus häviäisi vuoden sisällä. Sota joka päättyisi miljoonien ihmisten järjestelmälliseen tuhoamiseen. Ja kaiken tämän keskellä vanhus valmistautui jo toiseen, tulevaan sotaan, joka oli vielä vuosien päässä ja jonka alkua vanha mies tuskin edes näkisi. Ja jossa hän kaiken lisäksi olisi niiden puolella, jotka tulisivat olemaan vastuussa satojen tuhansien, tai miljoonien, maanmiesten kansanmurhasta. Isä Bauer oli mies jolla oli monta puolta, mutta ajattelussaan hän oli ennen kaikkea kylmän käytännöllinen. Tuuli liikutti rypsipellon pintaa yön pimeässä ja lintuhäkissä perhosen laulu alkoi kuulua pehmeänä sirkutuksena. Isä Bauer nousi viimein ylös. Tapaaminen puun alla oli kestänyt aiottua pitempään. Hän avasi lintuhäkin ja perhonen lennähti ulos. Kierreltyään aikansa se laskeutui Hansin kädelle. - Olen vienyt jo liikaa aikaasi Hansi. Sopinee että lähden? - Tuletteko aamulla? - Jos mahdollista. Mutta lähetän jonkun muun hakemaan... Vanhus jätti lauseen kesken. - Vieläkö soitatte kitaraa Isä? - En, mutta plektroista saa kauniit siivet.